

5G internet vzduchem od Nordic Telecor
Ověřte si dostupnost na vaši adrese.

Úvod ▾ Články ▾ Recenze ▾ Sport ▾ Bazar ▾ Prodejci ▾ Video ▾ Kontakt ▾

vše Zprávy Novinky Scooter girls Soutěže Poslat článek

Expedice Anglie 2012 a Vespa World Days

vydáno: **24.7.2012** autor: **Tomáš Dostál, Eva Semeráková**

To se mi líbí 11 lidem se tohle líbí. [Zaregistrujte se a prohlédněte si, co se vašim přátelům](#)

Naše letošní Velká Cesta začala loni, kdy se konal pravidelný světový sraz Vespa World Days v norském Gjøviku. Jelikož se nám to zdálo příliš daleko a také naše tehdejší stroje by to nemusely zvládnout, rozhodli jsme se, že si Velkou Cestu necháme až na rok 2012, kdy se stejný sraz koná v Londýně – Meccě vespařství.

Přípravy probíhaly celý rok. Nejříve jsme začali zjišťovat, jakými všemi způsoby se dá na ostrov vlastně s Vespou dostat. V zimě jsme se již nemohli dočkat a koupili si jízdenku na trajekt, zaregistrovali se na sraz a pravidelně se scházeli a plánovali, co si s sebou sbalit. Trasu jsme stanovili následovně: Praha – Jena – Erfurt – Kassel – Venlo – Oostende – Calais – Dover – Ipswich – Nottingham – Liverpool – Manchester – Bristol – Southampton – Londýn a zpět. Jak se postupně dočtete, trasu se nám navzdory okolnostem podařilo více méně dodržet.

Účastníci:

Achille, rok výroby 1967, modrá Vespa PX200, rok výroby 1983

Eva, rok výroby 1982, červená Vespa LX150, rok výroby 2012

František, rok výroby 1970, Monoposto Vespa 150, rok výroby 1999

Honza, rok výroby 1989, BMW F650 GS, rok výroby 2002

Tomáš, rok výroby 1981, Vespa GTS 250, rok výroby 2011

Den 1, 3.6. 2012

Poslední dílek z „metru“ byl odstřižen a pro nás nastal dlouho očekávaný den odjezdu! Ani jsme nemohli dospát. Sraz byl v 11:30 na benzínce Shell na Evropské třídě. V té době jsme si vlastně ani tak úplně neuvědomovali, co všechno nás může cestou potkat Vespy i bavorák pečlivě nabalené, nálada i počasí perfektní. Přesně ve 12:00 jsme slavnostně ještě za podpůrného doprovodu Vespisty Petra vyrazili směr Hora Sv. Šebestiána. Ten se od nás oddělil ve Velvarech a popřál nám hodně štěstí.

ePojisteni.cz
SROVNÁVACÍ POJIŠTĚNÍ ONLINE

Povinné ručení od 818 Kč

Spočítat vaši cenu →

5 let s vámi
Skutmania.cz
1,7 tis. To se mi líbí

Dát stránce To se mi líbí

Budte první mezi svými přáteli, kterým se to líbí

Novinky na QUADWEB.CZ

[Mini Cooper SD - Motokára na naftu](#)

[Can-am Spyder F3 - Roadster na třech kolech](#)

[Polaris Slingshot - ostré první svezení](#)
[Kawasaki Brute Force 750 - stále má co nabídnout](#)

Novinky na OFFROADWEB.CZ

[Mazda CX-5. Čistě, jasně a jednoduše.](#)

[Mitsubishi L200 v expediční úpravě](#)
[Mitsubishi ASX, 1.6 MIVEC - všestranný parťák](#)
[Peugeot 5008](#)

Už před hranicemi nás uvítal déšť a první závada na technice. Na Fandově ET4, která byla po generálce, se rozsypal sytič. Jelikož jehla byla ztracena a náhradní sytič ležel u Fandy doma, jako logické nám přišlo zavolat kamarádovi a mechanikovi Jirkovi Riantovi z Moto Guzzi klubu. Jirka dorazil v 17:15 i s novým sytičem, hbitě vše opravil, je to borec! Pod kýbl pod sedačku nacpal ještě gumicuk, aby si Fanda na každém přejezdu nešťastný sytič znovu nerozdrtil.

Za stálého deště jsme se přehouppli přes hranice a po tom, co jsme sjeli do nížin se i trochu oteplilo a míň pršelo. Skutečný déšť nás překvapil v momentě, když jsme zrovna přebírali chatu. První noc jsme strávili v Geyeru, kde chcíp pes, nebyla tam hospoda, jen ubohý stánek se salámovou pizzou. Avšak povzbuzeni lahváčkama a slivovičkou a rumíkem jsme zhodnotili den jako úspěšný a naplánovali další trasu.

Ujeto 190km – Praha – Geyer (D).

Den 2, 4.6. 2012

Ráno jsme vyrazili už 8:15 a v první vesnici si dali snídani v pekárně, kde měli zběsilou fotbalovou výzdobu, dokonce si pečou i vlastní koláče s německou vlnkou.

Gútn tág! Po snídani jsme jeli přes samé zapadlé vesničky až do Jeny, kde dělal Carl Zeiss čočky. Jena je pěkná. Celý den až na malé výjimky cedilo. Jet hodinu po suchý silnici byl neskutečný požitek. To, že chvíli nechalo bylo vykompenzováno tím, že pak lilo tak, že teklo i přes železnou střechu zrušený benzinky, kam jsme se uchýlili. Mezi Kasselem a Warburgem jsme marně hledali bytování. Správně kempu ve Warburgu nám povolila stavět jen stany a nepodělila se o karavany. Penziony při cestě byly buď drahý nebo plný. Hlasováním jsme určili, že jedeme dál. V Ossendorfu jsme zázračně uspěli – penzion u rybníků se zlatými japonskými kapříky. Tomáš s Honzou spí ve sklepě, ale furt lepší než garáž. Náš Aki si místní majitelku omotal kolem prstu, dojel s ní pro pizzu a pivo. Snědli jsme pizzu, popili pivo a naplánovali cestu do Venla = to už je v Holandsku!

Dnes ujeto 394km – Geyer (D) – Ossendorf (D)

Den 3, 5.6. 2012

Ráno nám pani správcová mávala z okýnka v prvním patře. Dojeli sme do Holandska, kde hlavní silnice vedla uprostřed vesničky jak malované. Vypadalo to jako ve Stepfordských paničkách. Cyklisti mají přednost, skútristi nemusí nosit hlmy a silnice jsou kolikrát tak pidi, že máte pocit, že jedete po cyklostezce.

Holandskem sme jeli naštěstí jen asi 50 km a pak už Belgie. Pět minut před zavíračkou sme nakoupili v Kárfuru 7,7 stupňový piva a snídani. K večeri sme sežrali šišku Uheráku a šišku Křemešníku. Kemp stál jen 12,5 euro, protože Aki řekl, že máme jen jeden stan... klasika! Obsadili jsme jeden z přístřešků u karavanů a mírně popili (spíš víc) – došlo i na rum, jelikož lilo a byla zima.

Ujeli jsme 390km – Ossendorf (D) – Venlo (NL) – Herentals (BE).

Den 4, 6.6. 2012

Ráno sme se, pro změnu, probudili do deště, fuj! Sbalili mokré stany a vyrazili na snídani, v Belgii je šrumec, furt se něco děje. Poprvé sme tankovali na pumpě bez obsluhy a moc nám to nešlo. Na první sme neměli odvahu, ale na druhé už sme přišli jak na to. Nestihli sme snídani ani oběd, takže sme si prostě dali „jídlo“.

Když sme přejížděli hranice do Francie, tak sme se vyfotili s pani hraničářovou. Půjčila nám jako rekvizity i vlajku Francie a Evropské unie. Náladu nám zvedlo, když sme u Oostende uviděli moře. Písek, dělostřelecké baterie a 100km po pobřežních vesničkách.

Najít ubytování v Calais nebylo zase tak úplně jednoduché, počítali jsme automaticky s F1, ale ten byl plný! Venku stál slovenský autobus, ach jo. Slováci pili v oknech a my propadali trdomyslnosti. Nakonec jsme našli azyl v kempu 10km za Calais – jede se k němu okolo vjezdu do podmořského tunelu. Vlaky, které tam jezdí, mají snad milión vagónů! Večer jsme si pro jistotu ještě našli přístav.

Ujeto 308km – Herentals (BE) – Oostende (BE) – Calais (F).

Den 5, 7.6. 2012

Už v 7:15 jsme vyrazili z kempu do Calais, jelikož jsme byli strašně nervózní a chtěli jsme mít časovou rezervu před trajektem. Kávu a koláče jsme si dali v podniku místního motorkářského gangu (neměli tam aniholiččí záchody!). Na trajektu jsme byli samozřejmě včas a stáli trochu trapně úplně první. Za námi stál belgický moto-pár, kterým jsme dali jako prvním samolepku našeho klubového srazu „Prago Vespa“ a také letáček s jeho programem – hurá.

Během plavby jsme napsali první zprávu z cesty Jardoovi do motorkářů a poslali i společné foto z trajektu. To jsme ještě netušili, že to bude také naše poslední zpráva – promiňte, Jardo! Na trajektu jsme si našli i čas na třetinkové pivo, jelikož v Anglii je povoleno trochu pít a pak řídit!

Všichni jsme měli strach z řízení vlevo, nejvíc asi chudák Honza, který jezdí jako první, naviguje a má velkou zodpovědnost. Z trajektu jsme se rozjeli pomalu a smáli jsme se se tří-jazyčné ceduli „jezděte vlevo“, ale docela rychle nás smích přešel. Zapomínali jsme dávat přednost nebo jsme to dělali blbě, takže po pár kilometrech jsme vyčerpaně zastavili a shodli se na tom, že objednáme Londýn, brzo se ubytujeme a budeme odpočívat.

Cestou jsme chtěli zkusit speciální trajekt „jen pro pěší a skútry“, ale měli polední pauzu a navíc nám mistr přívozník řekl, že smí brát skútry jen do 125ccm, takže jsme byli všichni mimo limit. Lilo jak z konve! I přes naše odhodlání, že dneska si dáme odpočinkový podvečer se nám nedařilo najít kemp, B&B ani penzion a ke všemu nám docházel nám benzín. Naštěstí benzínka byla jen 400m a navíc ještě spojená s Tesco Expres, takže jsme nejen dotankovali, ale koupili si i svačinu. Platit jsme mohli všechno najednou, prostě u kasy v samošce- GPS nám začala blbnout a naše chytré mobily byly kaput. Nevěděli jsme co dál a tak jsme to „vyřešili“ mírnou hádkou. Bylo to taky částečně z hladu, takže jsme se poučili na zbytek cesty... Musíme prostě příště hlídat, abychom byli všichni furt najezený. Naštěstí nacházíme motorest v Moldenu, který je jen 10 minut cesty – krize byla zažehnána. Sehnali jsme 2 pokoje, každý s vlastní koupelnou a 20 liber osoba, hned vedle hospody a fish and chips. Fanda si objednal tak velkou porci hranolek, že jsme se ní najedliskoro všichni. Vyzkopušeli jsme různé druhy místních piv a kluci hráli šipky, ale tvrdili, že nikdo nevyhrál. Tak jsme asi zase zadobře. Konec dne.

Ujeto 249km – Calais – Dover – Canterbury – Chelmsford – Maldon

Den 6, 8.6.2012

Večer předtím jsme se v hospodě na šipkách (nebo na pivu?) špatně dohodli, v kolik budeme vstávat, takže jsme všichni měli budík na jiný čas a na snídani jsme vyráželi až v deset hodin. Po 20 km cesty Aki v Colechesteru zjistil, že mu nejde spojka a zastavili jsme v centru města a začali to řešit. Aki volal různým dealerstvím, který našel na internetu, ale všude ho odbyli, že novou spojku si může objednat a dovezou mu jí za 14 dní. Už jsme začali být bezradný, když tu se u nás zastavil anglický pár a ptal se nás odkud a kam jedeme. Ona má Vespu, on Lambrettu a oba patří do místního početného Coaster's scooter clubu. Řekli jsme jim, že máme problém se spojkou na PX200 a oni zavolali kamaráda Tonyho.

Tony dorazil asi za pět minut a všichni jsme ho následovali do jeho garáže. Tonyho věta: „Začněme s tím nejdůležitějším – postavíme na čaj!“ se pak pro nás stala legendární. Teprve při šálku anglického čaje s mlékem začal Akiho Vespu PX200 rozebírat a systematicky zkoumat a postupně na ní objevovat různé vadné části. Ten hlavní problém byla spojka neboli „the clutch“, která nebyla pevně uchycená a jak měla vůli okolo klikové hřídele, tak námahou vznikla prasklina v přítlačné spojce=prostě se to posralo! Rudovlasý Tony obvolal všechny své kamarády a sehnal jednu spojkou, asi 20 mil od Colchesteru. Honza tam okamžitě vyrazil na svém BMW a asi za 40 min byl zpátky. Kluci zatím obdivovali Tonyho a Eva došla pro sendwiche. Tony spojkou rozebral a použil potřebné části a tím sestavil novou a funkční. Asi hodinu jsme řešili, že ty části k sobě nějak nejdou. To už bylo 16 h a my věděli, že včera vybraný kemp cca 180 km vzdálený, nestihneme. Takže Jenda

našel na GPS náhradní řešení přímo v Colechesteru. No, zkrácená verze... tohle odpoledne strávené v Tonyho dílně byly nejkrásnější hodiny v životě všech přítomných kluků. Tony si broukal pod fousy, uklidňoval Akiho, udělal nám pravý English cup of tea, spravil Akimu i dalších pět závad, které objevil v mezičase, když jsme čekali na Honzu. Evě a Fandovi dolil olej a furt si u toho broukal. Prostě Tony je hrdina dnešního dne a zaručeně i nejlepší týpek jakýho kdy kluci potkali. Tony byl i nejhezčí slečna jakou jsme kdy po cestě vůbec potkali. (Evina poznámka: Je 22:30 a kluci pořád ještě básní o Tony!!!) Když nám Tony spravil, co jsme nadiktovali, tak ještě na závěr odmítl peníze. Prostě pravý nefalšovaný Brit. Je to kolík! Od Katie a Steva, kteří nám Tonyho doporučili jsme ještě dostali lokální Scooter magazín jako dárek. Lidi v Anglii jsou prostě boží. Ubytovali jsme se v městském kempu, kde běhalo spousta králíků a zajíců, platili jsme á 8,5 liber a pak jsme jeli jen takna vyjížďku k moři bez bagáže a pro radost. Moře bylo jen asi 10 km od kempu, dali jsme si tam pivo s výhledem, přestalo pršet, viděli jsme nebe a bylo nám krásně.

Ujeto pouhých 110km – Maldon – Colchester

Den 7, 9.6. 2012

Vstali jsme brzy a vyrazili dohnat předchozí den. Bohužel už po 20 km Fandovi praskl řemen na jeho Monoposto ET4150! Jenda, Fanda a Tomáš se to snažili asi dvě hodiny opravit. Díky tomu, že měl Fanda náhradní řemen, nebyla oprava až tak komplikovaná. S využitím nářadí, které nám půjčili v místním STK jsme řemen vyměnili, i když jsme přitom trochu rozhodili startovací segment. To, že motorka nedobíjí jsme ale nějak neřešili. V STK jsme zaplatili plechovkovým pivem a vypotřebovali jim všechnu solvinu. Euforie z toho, že se kola točí nám vykouzlila úsměvy na tváři a jelo se. Dál

V Attleborough u Lidlu, kde jsme měli sraz s Johnem, bývalým Tomášovým šéfem nám bylo ale jasné, že Fandovo Monoposto na tom není dobře. Lomoz z motoru, loužičky oleje a benzínu... Holka byla přes veškerou snahu v posledním tažení.

John má žlutou Hondu VFR800, takže když na tomhle žihadle dorazil, tak jsme se docela smáli, jak se naší šnečí jízda bude nudit. To se nakonec potvrdilo ještě víc, než jsme tušili. V legrační formaci Honda-Vespa-Vespa-Vespa-BMW jsme ujeli jen asi 15 km a u vojenského výcvikového prostoru ministerstva obrany Fandovo Monoposto škytlo a navždy se zastavilo. Kluci a Fanda hlavně, se ho snažili oživit, ale prostě už to nešlo. Olej se již v motoru neudržel, řemen prokluzoval a celkově se to celé vysypalo. Proběhly poslední pokusy to v tomto opuštěném místě opravit, ale postupně přešla veškerá snaha v letargii. Chudák Monoposto! Fanda a jeho zavazadla jeli dál rozmístění na zbylých zdravých strojích a Monoposto čekalosamo na odtaž

John nám mezitím sehnal kemp „pouze“ pro Brity v karavanech, kde by nás bez něj vůbec neubytovali. Při stavbě stanu se nám nabídly místní děti, že nám pomůžou a ráno nám sousedi uvařili kávu. Pohostinnost a ochota Britů skutečně nezná mezí. Zas a znovu nás to překvapuje. U večere jsme vymysleli plán co s mrtvým Monopostem a nešťastným Fandou. To jsme ještě netušili, že se tento plán asi 20x změní. Takže nám zbývalo dostat jen Fandu do Londýna autobusem, kde na něj už bude čekat Aki, který pojede po vlastní ose na svém již krásně pojízdném PX. Eva, Jenda a Tomáš pokračovali do Walesu.

Dnes ujeto 213km – Colchester – Ipswich – Attleborough – Watton.

Den 8, 10.6. 2012

Vstali jsme brzy a začali realizovat náš rozdělovací Plán. Fanda statečně dotlačil nemocné Monoposto do vesnice cca 5 km a při této aktivitě ho prý dost obtěžovaly ovce. Potom určeného Fandu hodil Honza na bus a vyrazil za Evou a Tomášem, kteří vyjeli již dřívěsměr King's Lynn. Aki se neohroženě vydal do Londýna na svém PX.

POKRAČUJE ZÁPIS TROJICE: EVA – HONZA TOMÁŠ, KTERÍ SI PŘEDSEVZALI SPLNIT VYTYČENOU TRASU:

V King's Lynnu se Evě a Tomášovi nepodařilo najít historické jádro, takže si dali jen oběd za 2,25 liber a nakoupili si kravinky v „vše za jednu libru“ a pokračovali v cestě. Dali jsme si sraz na dálnici a pak už jeli v tří členné formaci. Tomáš doplnil olej do svého nějak nenažraného GTS. Nepršelo! Krajina začala být zajímavá – nudně placaté západní pobřeží vystřídal Peak District, kde jsme začali narážet pořád na větší stáda ovcí – to jsme ale ještě netušili, co nás čeká ve Walesu! Krátká zastávka na společnou fotku liduprázdném Chesterfieldu, kde mají kostel s křivou věží.

Večer sme si našli krásný kemp vedle Bakewellu v samém srdci národního parku jen za pět liber každý, který měl dokonce vlastní hospodu otevřenou do 11.00. Měli tam 9 druhů piv – ochutnali jsme alespoň 1 výborné místní aly. Předtím jsme ale ještě podnikli cca hodinovou projíždku bez bagáže po krásném okolí – kopce, farmy, ovce a ovce a ovce...

Ujeto 387km – Watton – Newark-On-Trent – Mansfield – Chesterfield – Bakewell

Den 9, 11.6. 2012

Vyrazili jsme až v 9:30 a to rovnou na pověstné koláče z Bakewellu. Spořádali sme je přímo před pekárnou na parapetu. Tomáš s Jendou si dali koláč za 3 libry každý s margarínem a mandlemi, který jim svou tučností málem vylézal i z uší. Posilnění důkladnou snídaní sme vyrazili na doporučený „Snake pass“, který byl sice dech beroucí, ale byla nám tam děsivá zima. Ovce byly rozprostřené všude okolo stádo-nestádo, takže Eva už na ně přestala mávat.

Potom sme následovali přes Chester do Walesu. V Glossopu na červené to Eva dost nečekaně naprala zezadu do Honzovho kufru a přední blatník na její Vespě vzal za své. Stříbrná páska a anglický čaj zprovoznila Evu s Vespou a jeli sme dál. Manchester sme objeli, páč tam prý nic není a vůbec – my šetřili čas. Říká se, že Chester je brána Walesu, což můžeme potvrdit. Na parkovišti v jedné vsi za Chesterem potkal Honza nového přítele a obdivovatele – „láška na celý život“. Honza nechal devítiletého hošíka protůřovat svého bavora. Hoch byl v sedmém nebi a chtěl jet samozřejmě s námi. Honza ho ale nenaložil a poté, což sme nakoupili na piknik sme si zajeli na pláž. K večeri byl samé skvělé věci: kostka sýra, balení šunky, housky a jedna okurka. Nezvykle jsme se rozmazlili takypomazánkou z kuřete na kari a s broskví. Jako zákusek posloužil koláč z Bakewellu. Eva využila příležitosti a pozdravila se s mořem koupáním v v přílivu.

Podkapitola: Lidi v Anglii. Lidi v Anglii se s náma neustále dávali do řeči. Například chlápek z waleský autoškoly na GS, kterej nám nabídl, že nás vyfotí, byl v Praze, jezdí Oktávkou a celkově je fajn. Pak bába v Bakewellu na parkovišti, strejda u pláže, dědek co v mládí jezdíval na Lambrettě, pak dědek, co něco mlel, ale nikdo z nás mu nerozuměl. A pak všechny možný pumpaři. Konec podkapitoly a zpět ke dni 9.

Od moře jsme vyrazili do hor, který měly mít 3500 metrů nad mořem, ale pak se ukázalo, že je to ve stopách. Waleské město: LL...LLANRWST, což nikdo z nás neuměl vyslovit ani po půldenním trénování. Našli sme kemp (Betws-y-Coed), kde nebylo živáčka, nic se neplatí, ale zato tam bylo šíleně muchniček. Výletovali jsme na benzinku pro pivo a pak zevlovali po mostech. Začali jsme komunikovat úsporně ve zkratkách. „S-P-S“ = Sprcha - Pivo - Spaní! Party u dřezu nám nevyšla a komáři nás vyhnali do stanu, které sme je vyhubili kolínskou, kterou ale Eva samou rýmou necítila.

Pozorný čtenář se teď jistě ptá, proč jsme jeli do Walesu, když jsme chtěli vidět Liverpool?!? Ano, to byl původní plán, ale po časové ztrátě jsme Liverpool a jeho jedinou atrakci v podobě známé hospody Beatles obětovali. A jak si přečtete dále, dobře jsme udělali!

Ujeto 214km – Bakewell – Snake Pass – Glossop – Chester – Llanwrst – Betws-y-Coed.

Den 10, 12.6. 2012

Vstali sme do prázdného kempu a přijel nás zkásnout jakýsi pán, který vypadal, že spíš jen tak jel okolo (21 liber total). Posnídali sme na sedle BMW a vyrazili do Betws-y-Coed, kde sme si dali ranní kávu a čaj, zaparkovali jsme na privat parking na chodníku, když v tom přišla první nepřijemná osoba za celou dobu našeho pobytu v Anglii. Prý nesmíme parkovat pod jejím oknem, protože „co kdyby zrovna chtěla mít okna“...? Cože? No nic.

Nenechali jsme si ale zkazit den a pokračovali do Snowdonie (Waleský národní park), což byla jedna velká krása. Nikde ani živáčka, jen ovce. Něco jako Grossglockner, ale lepší. Dojeli sme opět k moři a zkusili vyjet na nejbližší kopec, abychom měli vyhlídku na focení. Bohužel to šlo jenom do půlky, dál už nám to nejelo, protože došel asfalt. Stoupaní nahoru bylo dost prudký (36%), to jsme vyjeli celkem bez problémů, ale dolů jsme s variátory dost zakusili – na brzdách by se dalo grilovat.

Oběd sme si dali tradičně u Lidlu, kde se Tomáš podělil i s rackama. Prý nějaký zvyk. Projeli sme dva přístavy až k průjezdu, který bývá otevřený jen při odlivu (mýtné á 30 pencí). Ovce tam měly svojí vlastní pláž! Tady si to zkrátka umí zařídít. Vzali sme to kolem hradu Harlech, kde Jenda zaplatil dvě libry za parking, jenže Eva ani Tomáš pak nechtěli do hradu, protože vstup byl 3 libry, takže sme jeli dál a jen si ho vyfotili.

Most u Dolgellau přešel Honza švihácky vestoje a vůbec si nevšiml, že tam stojí paní mýtná. Eva to projela taky a zastavil až poctivý Tomáš a zaplatil za nás všechny tři mýto. Projeli sme skrz další kopce a když začalo pršet, oblíklí sme si nepromoky po krásných dvou dnech bez deště. Vtipné bylo, že asi po pěti minutách jízdy v nepromokách už byl náš kemp. Ten byl moc hezký, v lesích u Devil's Bridge. Tamější výzdoba kempu nám doslova vzala dech: na prvním rohu stál bronzový medvěd ve své životní velikosti, na sloupcích u umývárny byli hlídači kohouti, z kopečku se rozhlížel romantický altánek a u něj jako 3 sudičky jeleni šestnáctárci, opět v monumentální životní velikosti, hledící každý jiným směrem. Klukům se moc líbily obří lodní kotvy. Jednu z nich chtěli přivést Fandovi jako dárek. Přes nelogickou výzdobu se nám místo se líbilo, protože sme měli takovou jakoby autobusovou budku pro naše Vespy a BMW, kam jsme je schovali před deštěm. Vedle stanu sme si dokonce dali vlastní stůl a lavičky. Ten večer sme si poprvé došky pěšky na večeri do hostince „na konci světa“, kde bylo jen sedm místních štamgastů a my. Piva měli dva druhy, oba místní, ochutnali sme obě, najedli se a šli spát.

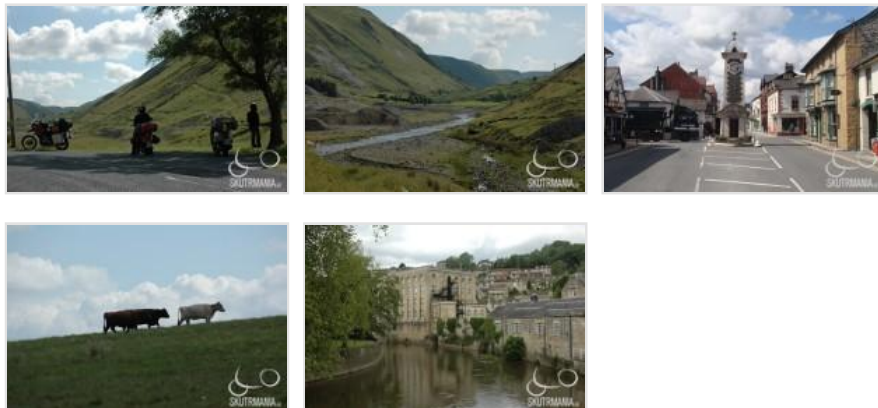

Ujeto 203km – Betws-y-Coed – Dolgellau – Devil's Bridge (cca 20km východně od Aberystwyth)

Den 11, 13.6. 2012

Ráno jsme pojedli zbytky (byly divný, ale chutnali nám) a vyrazili přes údolí, kde to vypadalo jako v Rusku. Doly, lomy, řeka, žádný lidi a miliardy ovcí. Některé ovce stály přímo u silnice a nechtěly uhnout. Mávat na každou ovci by trvalo asi tak 19 let. Nebo víc. V Rhyaderu sme popili kávu, obdivovali obchod s kobercem a taky obchod zaměřený jen na odpadkové koše. Místní byli přátelští. Následovala cesta na jih, překročili sme obří most přes řeku Severn u Bristolu, čímž jsme se rozloučili s Walesem.

Pravá legrace pro nás všechny jako řidiče nastala v městě Bath, kde byl šilenej provoz. Honza se svým vrchovatě naloženým BMW byl při tom popojíždění vyložen „ve svém živlu“. Hledali sme nějaké slavné kulaté náměstí, které nám chtěla Eva ukázat, ale zase jsme nebyli úspěšní. Zcela otrávení sme se posunuli do vesnice Bradfordu on Avon, kde se Eva kdysi před válkou topila rok v místním kanále (vyfoceno). Evě svítily oči a byla k neudržení, ukázala nám kde všude jako au-pairka uklízela, kam chodila plavat a ve které kavárně vařila hektolitry anglického čaje. Po zjištění, že další kemp je nestoudně daleko, jsme usoudili, že by bylo dobré se vetřít k někomu domů. Jako ideální cíl byla určena Evina stará rodina. Nezávazný rozhovor u čaje o věcech, které se staly před deseti lety, sme odhodlaně přešli rovnou na věc: budem u vás spát a použijem váš záchod a použijem sprchu a záchod nahoře na patře. Tradiční večeri s celou rodinou (Eleanor, Mia, Tessa a Christian) jsme si ale už netroufli rušit a naše večerní procházka malinkatým centrem se zvrhla v pití hnusného cideru na lavičce s místní omladinou. Za zmínku stojí místní panicové, kteří trápí své 50cm skútry ježděním na maximální otáčky dokola kolem města. Příjemně rozjaření sme vpadli do nejdražší hospody ve městě a poručili si místní aly. Ze zajímavé debaty, ze které si moc nepamatujeme, jsme byli vyrušeni zvoněním zvonku „poslední přání“, takže jsme zůstali do židlí. Tichý návrat do domu se nám nevyvedl, protože dveře byly zavřené, ale vzali sme to zadem, pokud si dobře vzpomínáme.

Ujeto 217km – Devil's Bridge – Rhayader – Hereford – Bristol – Bath – Bradford-on-Avon

Den 12, 14.6. 2012

Ráno pokračovalo trápení rodiny – střídavé courání do koupelny a nezvykle opulentní snídaně. Načež sme kvapně sbalili, přičemž tyčka od Jendova stanu zůstala u sousedů, ale bohužel nevíme u kterých. Ještě jsme nenapsali, že Evě rodina půjčila na noc její starý pokojík.

Dále sme krájeli kilometry směr vojenský prostor u Salisbury – se zastávkou na focení bílého koně v krajině a u Stonehenge, který nás moc nezaujal. V Salisbury sme trochu bloudili, ale katedrálu sme našli a zkoukli. Další trasa – Winchester, Basingstoke. Za chvíli sme zjistili, že už sme vlastně v Londýně. Po zastávce na čůrání u mekáče nás čekalo 32 km dlouhé popojíždění v zácpách. Připojili se k nám i nějací Italové na Vespách, který taky jeli na sraz.

Konečně v kempu! Radostné setkání s Fandou a Akim. Fanda nadšeně vyprávěl, jak celý týden jezdil metrem po památkách, Aki zas vozil Vespistky a taky byl v Ace Café. Následovala party v prádelně, protože přišlo. Kontaktovali sme na ní Francouze, Němce a Italy a s Němcema nám Eva na druhý den domluvila společný ranní odjezd do O2 – místa konání srazu.

Ujeto 244km – Bradford – Salisbury – Winchester – Basingstoke – Londyn (Edmonton)

Den 13, 15.6. 2012

Ráno sme na recepci počkali na ty Němce a vrhli se společně do Londýnského provozu. Po 10 km se Němcům vysypala jedna Vespa - zapalování. Opravit nešla a tak sme jim pučili Honzovu navigaci a náradí a nechali je ať si poradí sami. Po šíleném bloudění sme konečně dojeli na místo srazu.

Jaký šok! Aki, který se zde byl podívat už den před tím a varoval nás, že to není dobrý ...a nelhal! O2 aréna, před ní parkoviště, dále 20 min po svých okolo kaváren. U registrační přepážky bylo doslova napsáno, že „za ní nic k vidění není“, což se ukázalo jako smutná pravda. Ještě 5 min chůze okolo stanoviště a už sme byli ve Vespa Village. Ubohá výstavka několika Vespích veteránů a stánky s tričkama, hrníčkama a dalšíma p*č*vinama. Aspoň jsme každý obdrželi tradiční uvítací tašku – tričko, nějaký potisky a jednu machr šňůrku s logem srazu. Program v ní měla jen Eva (?)

Rozhodli sme se, že ve Vespa Village nebudem ztrácet čas a pojedem rovnou do námořního muzea, kde byl vstup zdarma. Muzeum bylo celé o Nelsonovi ze Simpsonovejch, Honza jim tam nějak rozbil jedno dělo. Koukli sme na Cutty Sark, který byl obestavěnej skleněnou kavárnou, nebo co to vlastně bylo. Zajeli sme do Tesca pro nálož piv a zahájili hlavní večírek v prádelně, byla to bezva párty. Místní strýc, který hlídal kemp s tím ale nebyl úplně v pohodě, ale byl naprosto bezmocný. Přišli i naši Němci. K našim pivům přidali karton svých a party se rozjela. Anglani taky dorazili a Němci přivezli půjčenou navigaci, Honza pak už nebyl tak nervózní. Kvalitně sme se ožrali.

Ujeto 55km – po Londýně.

Den 14, 16.6. 2012

V naději, že sraz nabere dobrého směru, dostavili sme se na společnou projížďku k O2 Aréně. Nikdo nám tam ale nic neřekl a tak sme zůstali u myšlenky, že jedeme do Brightonu, což bylo oznámeno dříve na stránkách srazu. Vesp tam bylo spousta a spousta, jen sme neviděli vůbec žádné anglické. Anglání svůj vlastní sraz zřejmě nějak vypustili. Využili sme příležitosti a pod všechny sedla nastrkali letáky jako propagace našeho Prago Vespa 2012. Následná projížďka se konala převážně po okruhu a dálnici s přestávkou v lese a pakna vesnickém parkovišti, kde nebylo nic než jen keřík na čůrání. Asi po 20 minutách se zase kolona rozjela. Ale vypadalo to jako, že jí vlastně nikdo neřídí. Následný návrat do O2 byl převážně individuální, leckdo zabloudil. Fanda vyrazil sám na Evině Vespě zpět do kempu, protože tam na něj čekal dopravce jeho porouchané Vespy. My ostatní sme si v O2 dali jídlo v burger stánku. Nalepil se tam na nás jakýsi neodbytný Helmut a společně sme vyrazili pro Evino červené boa za 1 libru a taky našeho Fandu do kempu. Německý Helmut navigoval obzvlášť blbě a za chvíli sme jeli po dálnici na Standsted. Nepříjemnou situaci Helmut řešil prudkým sjezdem z dálnice do jednosměrky na stavbu, takže jsme pak museli na dálnici zpět najíždět v protisměru. To už Akineskrýval svojí nasranost na Helmuta. Na chvíli sme ho a jeho poruchový Kuplung ztratili, ale radost byla předčasná – Helmut se k nám zase přidal. Pan Jára, který na nás mluvil z Tomášovo navigaci nás s menším zablouděním dovedl do kempu, kde sme měli asi 10 minut na převlečení do nedělního. Na Gala bez sprchy! Honza napsal, že na večeri nepojede, že se zasek k Portsmouth – viz jeho příběh:

Honzův příběh:

Jenda jel do Southhamptonu, kde nic není, proto se následně vydal do Portsmouthu, kde si detailně ze zvědavosti fotil celou britskou válečnou flotilu. Přistihl ho ale místní voják a milý Jenda s ním musel laskavě na asertivně vedený výslech, kde mu byly fotky vymazány. Nebohý Jenda podroben rektálnímu vyšetření. Zážitek byl prý silný.

No a teďko ten Gala večírek v gala:

Na webových stránkách srazu VWD Tomáš nastudoval, že na na sobotní večírek nás pustí jen v gala. Bohužel se zase schylovalo k dešti, takže jsme se na něj museli dopravit v oblíbených nepromokách, takže elegance šla stranou. Do O2 sme dorazili trochu později, ale vůbec nic sme vlastně neprošvihli. Němci nám drželi místa u svého stolu (ne ten Helmut!). Pro osm lidí jsme dostali celkem 4 lahve vody a žádný alkohol. Jako předkrm byl losos, jako hlavní chod jakýsi anglický guláš s brokolicí a alkoholické nápoje jsme si propašovali z bufetu venku a pili ze skleniček zamaskovaných ubrousky po vzoru našich portugalských sousedů. Povzbuzeni podivně nervózní atmosférou z toho, že slavnostní Gala nikdo z pořadajícího klubu zcela neslavnostně neuvedl ani neokomentoval jsme začli společně dělat bordel. Aki se strožil do různých improvizovaných převleků, házeli sme vlaštky z letáků po okolních stolech, mlátili společně příborama do stolů a tak podobně.. Portugalci a Italové vzájemně hlasitě skandovali názvy svých klubů a vůbec se hlasitě zdravilo a volalo. Jakmile sme dojedli dezert v podobě růžové zmrzlé kostky, sbalili sme se a jeli zase těch 30km po dálnici zpět do kempu. Tam se strhla se nevidaná party, ke které se připojil i rozespálý Jenda, kterého Tomáš vzbudil slovy: „Vstávej, máš tu si pivo!“, načež ten vystartoval a nasadil rugby tričko, které podle něj vzbuzuje různé konverzační otázky. Za nedlouho z O2 dorazili i Němci (ne Helmut!) a dokonce i dva Angličani z Manchesteru, kteří nám byli obzvlášť sympatický. Z prádelny sme byli hrubě vykázáni strejdou z kempu, kterému se nelíbilo, že tam děláme anarchii, kouříme a vůbec že se tam hromadně nevhodně zdržujeme. Přesunuli jsme se na lavičku před golfovou klubovnu. Němci dali do placu své pivo v sudu a my zas rum. O půl třetí Tomáš s Jendou jako poslední Češi zalehli do svého stanu.

Ujeto cca 150km (odhad) – po Londýně a okolí.

Den 15, 17.6. 2012

Honza si stěžuje na bolest hlavy, což sme společně diagnostikovali jako kocovinu. Balili sme obzvlášť dlouho. Eva si navymýšlela teplou snídani, což pani v místní pojízdne kuchyni dokázala hravě splnit. Jelikož slavný sraz v neděli pokračoval pouze burzou náhradních dílů, rozhodli jsme se, že už sme toho zažili v Londýně dost a vyjeli sme směr Dover se zastávkou v Cantenbury, kde jsme původně chtěli vidět nějakou katedrálu nebo co. Aki šel pěšky na Heathrow na letadlo, protože jeho dovolená ten den končila. Prý to bylo kuriózní – v tom motorkářském, s helmou – do letadla. Dále už tedy pokračuje vyprávění bez Akiho, ale zato s jeho Vespou, kterou půjčil Fandovi, který by jinak byl bez dopravního prostředku.

V Cantenbury sme nakonec prošli všechny krámy s anglickýma suterénama, kde se Eva neudržela a zakoupila si další Vespa kabelku. Jenda na parkovišti mezitím holt vystál dólík, protože ho nějaký blbý kostely nezajímají.

Po příjezdu do Doveru sme se ubytovali v pěkném kempu, zajeli na vyjížďku na Bílé Útesy, kde jsme ztropili piknik, Tomáš se jako vždy pokoušel krmit místní racky. Nakoupená piva sme v kempu vypili a u toho rušili noční klid sousedů.

Ujeto 170km – Londýn – Dover

Den 16, 18.6. 2012

Ráno navzdory budíku sme zaspali. Obvinili jsme z toho pana Jára ze Šaldy! Tudiž snídane v kavárně byla přesunuta až na trajekt. V samém spěchu jsme přijeli dřív a stihli odplout o hodinu dřív, což se nám hodilo. Před naloděním nás čekalo ještě další vyšetření příručních tašek na což Jenda už byl zvyklý. Asi jsme vypadali jako pašeráci. Na lodi vypukla nervová psychóza (hladová Eva). Po tom, co sme si naplnili břicha sendvičema, zavládla pohoda. Vylodění se nám povedlo bez menších ztrát.

Následovala cesta přes milion semaforů z Calais směr Belgie. Jeli sme po dálnici pořád dál a dál – v Antverpách nám chvilku bylo i horko – 5 pruhů, všechny s kamionama, masakr! Následovala i krizovka – nebezpečná střelená kráva v bílém BMW X6. Na belgické pumpě nás očumovali důchodci. Po celodenním ježdění po dálnici jsme k večeru přiblížili do Venla. Ten den sme jeli celkem 4 zeměmi: Anglie, Francie, Holandsko, Belgie. V Belgii sme v samošce koupili model Vespy, který se nám zázračně a k naší velké radosti proměnil v třílitrovou krabici vína – později přišla vhod! V prvním kempu u Venla nás vyhodili a poslali nás kam patříme – do motokempu. Obsluha tam byla divná, pivo drahé, ale měli bazén. Po půl noci do něj Fanda s Tomášem skočili – na Adama –a bez Evy! Honza vyměk a nešel do toho, je to kuře.

PODKAPITOLA - Souhrn využití kouzelné stříbrné pásky aneb „Bez ní ani ránu“:

1. Jenda si s ní upevnil sluchátka od walkmana přímo do uší
2. Přidělení samouzavíracích dveří v londýnské prádelně, aby párty zůstala stále volně přístupná
3. Správka Eviného rozflákaného blatníku
4. Přilepení ubrousků ke sklenicím na galavečeři, aby nebylo vidět, že v nich máme alkohol
5. Zalepení roztržených částí na taškách od Louise
6. Přidělení palubních lístků na motorky
7. Elegantní přichycení cedule „L“ jako „Learning“ na stříbrnou Luise tašku = vtipné
8. Přidělení letáček Prago Vespa všude po kempu
9. Oprava Fandova potřhaného stanu
10. Zalepení Jendova stanu prokousaného myší nebo liškou – spíš liškou
11. Spravení rozbitého zavírání na Akiho zadním kufru
12. Přidělení homosexuálního nudistického časopisu na Honzův kufr
13. Přelepení nechutné fotky na anglických cigaretách – zkažené zuby, zničené plíce apod.
14. Zalepení roztrženého rozkroku na nepromokách Evy

Ujeto 405km – Dover (UK) – Calais (F) – Antverpy (BE) – Melderslo (NL)

Den 17, 19.6. 2012

Tomášovi se nechtělo vstávat, a tak jsme odjžděli z kempu až kolem poledního. 6km k trajektu přes Mášu za 1 Euro, což kromě Frantova ztřeštěného harakiri mezi dvěma TIR-ákama byla jediná věc dne, která stojí za zmínku.

Postupně jsme poznávali místa, kterými jsme projížděli před 2 týdny. Jen věci, které byly minule vlevo, byly teď vpravo. V Kasselu jsme si vybrali ubytování v nudistickém kempu, ale neuspěli jsme. Snad to bylo tím, že se Eva styděla – ale aspoň tam čmajzla jejich úchylný měsíčník se šokujícím přebalem, který jsme si pak střídavě lepili na motorky. Nakonec jsme se utábořili v kempu u řeky a zašli do nejbližší čínské restaurace, kde měli „sněž co můžeš“ za 13,5 Euro. Honza si dal polyuretanovou placku a Tomáš žabí smrk. Umí si ti kluci ale vybrat! Dobrou - zítra je taky den, ten poslední!

Ujeto 321km – Melderslo (NL) – Paderborn (D) – Kassel (D)

Den 18, 20. 6. 2012

Takže opravdu poslední den! Smutné. Dovolená nám končí a všichni jsme se tak nějak začali připravovat na vstup do běžného rutinního režimu. Cesta probíhala dost mechanicky, na benzínkách nikdo z nás moc nemluvil. Ano, i poslední den přišlo! V poslední části Německa (u kružítek) jsme vyhlíželi cedule s názvy českým měst. Únava, zapažené rozkroky. Po přejetí čáry zastavujeme na benzínce na Hofe Sv- Šebestiána, kde jsme opravovali sytič a radovali se, že jsme výlet úspěšně přežili. Šokuje nás pěkné počasí a šílené vedro, které na nás udeří u Chomutova. Vzali jsme to nejpřímější cestou po sedmičce. Cestou ještě Fandovi došel benzín v Akiho PX200 – natankovali jsme naposledy asi 20km před Prahou a pak jeli společně zadem přes Horoměřice. Poslední kilometry odpočítány a vítáme se v Dejvicích s Akim! Dokázali jsme to!

Ujeto 463km – Kassel – Erfurt – Jena – Gera – Chemitz – Praha

Závěrem

Ano, dá se to. Nic zlého se nám naštěstí nestalo, stroje jsme povětšinou drželi v provozuschopném stavu, naučili se jezdit vlevo, potkali hodně zajímavých většinou i milých lidí a viděli kousek ze světa. A abyste se nás nemuseli ptát osobně ... Zadky nás fakt nebolely!

A jedna rada pro někoho, kdo se teprve vycestovat chystá: neberte si sebou hromadu nesmyslných věcí. Vemte si jedno oblečení na sebe, a jednu, maximálně druhou sadu do zavazadla. Nevozte varné konvice, protože v kempech nejsou zásuvky, nevozte vysílačky, protože je nepoužijete. Do Anglie určitě nevozte kraťasy, sukně ani plavky. Hodí se kanystr s benzinem a nesmí chybět univerzální páska, ať jí říkáte jakkoli a je jedno jestli v černém nebo stříbrném provedení! Nezapomeňte lepení na gumy a olej do motoru. Zbytek nechte doma – stejně si ten sytič nebo spojku nakonec nenabalíte. A když nabalíte, vsadte se, že to potřebovat nebudete.

Příští rok plánujeme Nordkapp! Schválně, jestli to vyjde!

Ahoj a zdar všem motorkářům a Vespařům zvlášť!

Děkujeme speciálně těmto a taky mnoha dalším:

pan Jiří Riant

pan Anthony Wright

pan John-Paul Jones

pani Donata

rodina Sullivanova

Motosalone – Vyšehradská 35

Aspirit Praha

Kompletní fotogalerii s komentářem najdete pod [tímto odkazem](#).

To se mi líbí 11 lidem se tohle líbí. [Zaregistrujte se](#) a prohlédněte si, co se vašim přátelům líbí.

0 komentářů

Seřadit podle Nejstarší

Přidat komentář...

[Facebook plugin pro komentáře](#)[Fotogalerie \(6\)](#)**Další články z rubriky:****Aktuality**První český elektroskútr
na prodej

Yshop nabízí práci

PoradnaJak na ruce v teple -
recenze kapes IXSSkútr 125 ccm nyní i s
řidičákem na autoJaký řidičák na
elektroskútr?

Na skútru do zimy

[Domů](#)
[Články](#)
[Sport](#)
[Bazar](#)
[Prodejci](#)
[Videa](#)
[Kontakt](#)
[RSS](#)
[Vyjet nahoru](#)Copyright © 2010-2020 **Skutmania.cz**